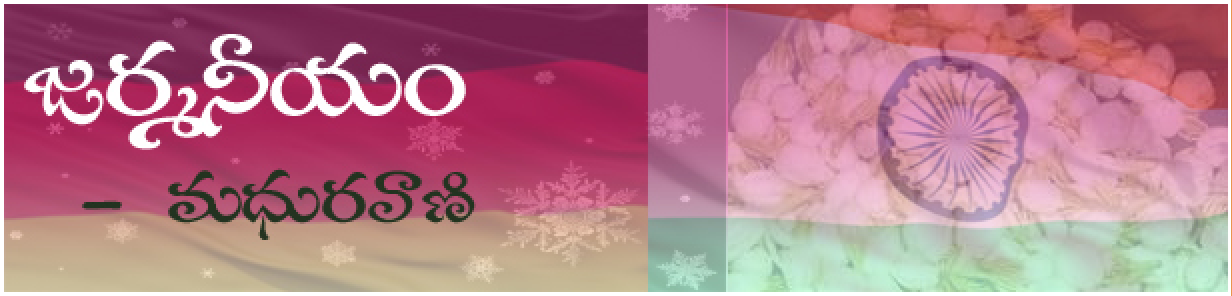

దోసెడు మంచు పూలు.. గుప్పెడు గుండె ఊసులు..

మనం ఎవరింటికైనా వెళ్ళినా, ఎవరైనా మనింటికి వచ్చినా గుమ్మంలోనే ఒకరినొకరు పరిచయం చేసుకోవడం సంప్రదాయం కదా! అందుకనీ...

"నమస్తే అండీ."

"నమస్తే.. ఎవరమ్మా నువ్వు?"

"నేనండీ. మధురని.."

"మధురా.. పేరు ఎక్కడో విన్నట్టుందే.."

"మరేనండీ.. ఇదివరలో ఇక్కడే కౌముది గడపలో కూర్చుని మీకు కొన్నికథలు చెప్పాను కదండీ.."

"ఆఆ.. గుర్తొచ్చింది.. ఏంటమ్మా సంగతి.. ఇలా వచ్చావేం?"

"మరేంలేదండీ.. తీరిగ్గా కూర్చుని కాసేపు మీతో సరదాగా మాదేశం కబుర్లు చెపుదామని వచ్చానండీ.."

"మీదేశమా.. నువ్వు ఎక్కడ ఉంటావేంటి?"

"నేను జర్మనీలో ఉంటానండీ. అప్పుడే పావొంతుపైన జీవితం ఇక్కడే గడిచిపోయిందండీమరి.. అందుకే మాదేశం అనేసాను."

"ఏంకబుర్లు చెప్తావేంటి.. ఏదో దోసెడూ గుప్పెడూ అంటున్నావే?"

"మరేనండీ.. మన ఆంధ్రదేశంనుంచీ ఈదేశానికి ఎగిరొచ్చాక ఇన్నేళ్ళలో ఎన్నెన్ని మంచుపూలవానల్లో తడిసానో కదండీ.. ఆ జ్ఞాపకాల ఊసుల్ని నెలకోదోసెడైనా నింపుకొచ్చి మీ అందరితో పంచుకుందామనీ.."

"ఓహో.. మంచిపనే.. మరి మమ్మల్నేం చెయ్యమన్నావిప్పుడు?"

"మీరేం చేయక్కర్లేదండీ. ఎంచక్కా వేడిగా కాఫీనో, టీనో పక్కనపెట్టుకుని, వెచ్చగా చెంపన చేతులు పెట్టుక్కూర్చుని హాయిగా నేచెప్పే కబుర్లన్నీటికీ ఊకొడితే చాలు.. అదే మహాభాగ్యం.."

"ఊ.. కానివ్వు మరి.. శుభం.. నీదేఆలస్యం!"

:-)

మంచుపూల మధుమాసం

అమ్మ వేసిన సంక్రాంతి ముగ్గు..
మురిపెంగా పెంచిన ముద్దబంతి..

జనవరి నెల వచ్చిందంటే ఉదయాన్నే కొంచెం చలిచలిగా, చుట్టూ మసక మసగ్గా కమ్మేసిన పల్చటి మంచు తెరలతో, మంచు ముత్యాలు పొదిగిన బంగారు పువ్వుల్లా మెరిసిపోయే విరగబూసిన ముద్దబంతులతో, ఒకరి వాకిలితో మరొకరి వాకిలి పోటీ పడుతున్నట్టు అందరి ముంగిళ్ళలోనూ కొలువు దీరిన అందమైన సంక్రాంతి ముగ్గులూ, భోగి మంటలూ, పండుగ సెలవులూ, సంబరాలూ, జనవరి ఇరవయ్యారు గణతంత్ర దినోత్సవ వేడుకలు.. చిన్నప్పటి నుంచీ తెలిసినవి ఇవే! అయితే జర్మనీకి వచ్చాక జనవరి జ్ఞాపకాలన్నీ మారిపోయాయి. మనకి అక్కడ ఆహ్లాదంగా అనిపించే లేత చలి గాలుల స్థానంలో ఇక్కడ ఉధృతమైన హిమపాతాలు, మంచు తుఫాన్లూ వగైరా పరిచయం అయ్యాయి. మనం ఎండాకాలం వచ్చేస్తోందని ఒక పక్క ఉసూరుమంటూనే ఇంకో పక్కన వేసవి కాలం తన వెంట తీసుకొచ్చే మల్లెపూలు, మామిడి పళ్ళు , తాటి ముంజెలు లాంటి తియ్యటి తాయిలాల గురించి ఉవ్విళ్ళూరుతుంటాం కదా.. ఇక్కడ వీళ్ళు కూడా అంతే అమ్మో చలికాలం వచ్చేస్తోంది.. బాబోయ్ చలి.. అని ఓ పక్క కలవరపడుతూనే ఇంకో పక్కన మంచు ఎప్పుడు కురుస్తుందా అని ఎదురు చూపులూ, మంచులో స్కేటింగులు, స్కీయింగులూ వగైరా ఆటలంటూ ఉత్సాహంగా ఎదురు చూస్తుంటారు.

ఇక్కడ డిసెంబరు, జనవరి, ఫిబ్రవరి నెలల్ని చలి విశ్వరూపం చూపించే శీతాకాలంగా చెప్పుకోవచ్చు. డిసెంబరులో కురిసే మంచు ఎలా ఉంటుందంటే ఆకాశం నుంచి సుతి మెత్తగా రాలిపడుతున్న వెన్నెల పొడి లాగానో, సనసన్నటి తెల్ల చామంతి పూరేకుల్నో, పల్చటి తెల్ల గులాబీ రెక్కల్నో బుట్టల్లో నింపి ఆకాశం పై నుంచి భూమ్మీదకి వెదజల్లుతున్నట్టుగా మెత్తగా సుతారంగా కురుస్తుంటుంది. ఒకోసారి అలా కురిసిన మంచంతా తెల్లారేపాటికి కరిగి నీరైపోతుంది లేదా సున్నా డిగ్రీలకి అటూ ఇటూగా ఉన్న ఉష్ణోగ్రతల మూలంగా కరిగిపోకుండా కుప్పలు తెప్పలుగా పేరుకుపోతుంది. క్రిస్మస్ పండగ రోజులు వచ్చేసరికి కురిసిన మంచంతా కరిగిపోకుండా చుట్టూతా తెలతెల్లటి దూదిలా పేరుకుపోతే ఈ ఏడాది 'వైట్ క్రిస్మస్' వచ్చిందంటూ అందరూ బోల్డు సంబరపడిపోతారు.

డిసెంబరు నుంచీ జనవరిలోకి వచ్చేసరికి చలి తీవ్రత బాగా పెరిగి ఉష్ణోగ్రతలు మైనసుల్లోకి పడిపోతాయి. అప్పటి దాకా పేరుకుపోయిన మెత్తటి మంచు కాస్తా గట్టిపడిపోతుంది. ఒకో పూట మంచు కురుస్తూ, కాసేపటికి మెల్లగా కరిగిపోతూ, మళ్ళీ కాసేపట్లో ఆ కరిగిన నీరంతా కొద్ది కొద్దిగా ఘనీభవిస్తూ మంచు ముక్కల్లానో, పల్చటి గాజు పొరల్లానో మారిపోతుంటుంది. ఇలాంటి వాతావరణంలో ఒకోసారి రోడ్డు మీద నడిచేప్పుడు సరైన జాగ్రత్తలు తీసుకోకపోతే ఇంకంతే సంగతులు.. జారిపడిపోయి కాళ్ళో , చేతులో విరగ్గొట్టేసుకోగలం. ముఖ్యంగా బూట్లు కేవలం వెచ్చగా ఉంటే సరిపోదు. అడుగు భాగం ఇలాంటి జారే నేల మీద బాగా పట్టు కలిగి ఉండేలా చూసుకోవాలి.

అసలూ.. ఇలా మన కంటికి మామూలు వర్షపు తడిలా కనిపిస్తూ, వాస్తవానికి మాత్రం గడ్డ కట్టి పారదర్శకంగా గాజులా ఏర్పడి మనల్ని బోల్తా కొట్టించేసే ఈ మంచు పొరలకి ఎండమావుల్లాగా 'మంచుమావులు' అని పేరు పెట్టేస్తే ఎలా ఉంటుందంటారు? మరి ఉట్టి నీళ్ళ తడేమోనేమోలే అనుకునేలా మనల్ని భ్రమలో పడేసే మంచు కదా.. అందుకే ఆ పేరు పెట్టేసానన్నమాట! ;-)

మా కాంపస్ లో యూనివర్సిటీ భవనాలన్నీ అందమైన ప్రకృతి ఒడిలో చాలా ప్రశాంత వాతావరణంలో ఉంటాయి. లోపల ప్రయోగశాలల్లో చేసే పరిశోధనలు ఎంత బుర్ర వేడెక్కించినా మధ్య మధ్యలో చుట్టూ ఉండే పెద్ద పెద్ద కిటికీల్లోంచి బయటికి చూస్తూ ఉంటే ప్రాణానికి హాయిగా ఉంటుంది. నేను ఎక్కువ పని చేసుకునే చోటు పక్కనే ఉండే కిటికీలోనుంచి చూస్తే విశాలమైన మైదానం, చుట్టూ బోల్డన్ని పెద్ద పెద్ద చెట్లూ కనిపిస్తుంటాయి. ఎండాకాలంలో పసుపు రంగు గడ్డిపూలతో నిండిపోయి, శీతాకాలంలో తెల్లటి మంచుతో నిండిపోయి, ఆ రెండూ లేనప్పుడు ఆకుపచ్చటి గడ్డితో నిండిపోయి భలే అందంగా మెరిసిపోతూ ఉంటుందా మైదానం.

కిటికీలో విరిసిన హరివిల్లు..

వర్షం పడ్డప్పుడు ఎన్ని సార్లు ఆ కిటికీలోంచి ఇంద్రధనస్సులని చూసానో! నిజానికి ఒకేసారి రెండ్రెండు ఇంద్రధనస్సులు వస్తాయి ఎప్పుడూ.. రెండోది కాస్త పల్చగా ఏర్పడటం వల్ల తొందరగా మాయమైపోతుంటుంది. అదేంటో చిత్రం.. ఎప్పుడూ సరిగ్గా కొలతలు వేసి గీసినట్టు ఒకే చోట వస్తుంది హరివిల్లు.

ఒకసారి మా కొలీగ్ ఒక అమ్మాయి చెప్పింది. వాళ్ళకి చిన్నప్పుడు ఇంద్రధనస్సు గురించి చిన్న కథలా చెప్పే వాళ్ళట. అదేంటంటే, ఆకాశంలో అర్ధచంద్రాకారంలో ఏర్పడిన హరివిల్లు రెండు కొసలూ భూమిలో నుంచి వచ్చినట్టే కనిపిస్తుంది కదా.. ఆ హరివిల్లు భూమిలో పాతుకుపోయిన ప్రదేశానికి వెళ్ళి అక్కడ నేలలో తవ్వితే బోల్డన్ని విలువైన నిధులు దొరుకుతాయట. తను అలా చెప్పగానే నేను కళ్ళింతింత చేసుకుని "నిజమా.. భలే కదా.." అని అరిచేసా బోల్డు ఉత్సాహంగా. తనేమో ఒకటే నవ్వు. ఇదో.. పెద్దవాళ్ళం అయిపోయాక ఇదే చిక్కు. మాయలూ, మంత్రాలూ, మేజిక్కులూ అన్నీ ఉట్టివే అని పాఠాలు నేర్చేసుకుని చిన్నప్పటిలా హాయిగా చెప్పిందల్లా నమ్మేసి సంబరపడిపోడం కుదరదు.. ప్చ్..!

పసిడి పూల వనమా.. మంచు పూల గానమా..

ఈ మైదానానికి ఇంకో పక్కన ఒక చిన్న నీటి కొలను ఉంటుంది. దాని పక్కనే నడవడానికి వీలయ్యేలా ఒక చిన్న కాలిబాట, ఆ దారిలో అక్కడక్కడా ఆ నీళ్ళ కొలనుని చూస్తూ కూర్చునేలా కుర్చీలు ఉంటాయి. అన్నీ రకాల ఋతువుల రంగుల్లో ఎన్నో ఉదయాలూ, మధ్యాహ్నాలూ, సాయంత్రాల్లో ఈ కొలను గట్టున మూట గట్టుకున్న జ్ఞాపకాలు ఎన్నో!

మధుర జ్ఞాపకాల కొలను లోతెంతో!

కొలనుకి అవతల పక్కన ఉన్న రహదారి మీద అప్పుడప్పుడూ రయ్యిమని పరిగెడుతుండే కార్ల శబ్దాలు, నీళ్ళల్లో ఈదుతూ బాతులు చేసే రెక్కల చప్పుళ్ళు మినహాయిస్తే ఎప్పుడూ నిశ్శబ్దంగానే ఉంటుంది. ఎన్నో రకరకాల పరిస్థితుల్లో, సందర్భాల్లో, రకరకాల సమస్యలతోనూ, ఆలోచనలతోనూ, కబుర్లతోనూ, నవ్వులతోనూ ఈ కొలను గట్టున స్నేహితులతో గడిపిన రోజులన్నీ ఎప్పటికీ గుర్తుండిపోయే మధుర జ్ఞాపకాలే!

ఒక్కదాన్నే నిశ్శబ్దంగా కూర్చుని చెవుల్లో ఏ ఇళయరాజా పాటలో పెట్టుకు వింటూ ఆ నీళ్ళల్లో తెగ తిరిగేస్తూ ఆడుకుంటున్న చేపల్ని, నీటి మీద వాలే రంగురంగుల తూనీగల్ని, అప్పుడప్పుడూ ఎగిరే కప్పల్ని, అటుగా వాళ్ళ యజమానులతో కలిసి వాకింగ్ కి వచ్చే రకరకాల కుక్కపిల్లలు చేసే అల్లరి చేష్టలనీ, అప్పుడప్పుడూ ఆకాశం నుంచీ ఊడిపడి ఆ పచ్చటి నీళ్ళల్లో జలకాలాడుతుండే చందమామనీ... ఇలా అన్నీటినీ చూస్తూ అక్కడ గడపడం ఎంత బాగుంటుందో!

చలికాలంలో ఈ కొలను గట్టు మీద కూర్చునేంత ధైర్యం చెయ్యలేనులే గానీ కాసేపలా నిలబడి చూసి వచ్చేస్తుంటాను. ఒకోసారి కొలనులో నీళ్ళ మీద పైన కొంచెమే గడ్డ కట్టేసి నీళ్ళల్లో మంచు ముక్కలు ముక్కలుగా తేలుతూ కనిపిస్తుంది. ఒకోసారి నీళ్ళ మీద తేలుతున్న తెల్లటి దూదిలా పరుచుకుని కనిపిస్తుంది. మరోసారేమో పూర్తిగా గడ్డ కట్టేసిన కొలను మీద మళ్ళీ రాలిన సన్నటి మంచు రవ్వలతో తెల్లగా పిండారబోసినట్టు ఉంటుంది. ఆకాశం నుంచి దట్టంగా రాలుతున్న మంచు కొలనులో నీళ్ళ మీద పడి కరిగిపోతుంటే కూడా చూడటానికి భలే సరదాగా ఉంటుంది.

ఎండాకాలం అంటే ఎంచక్కా ఎన్నెన్ని రంగులో.. అదే చలికాలం అంటే సరదా ఏముందీ గడగడా వణికించడం తప్పు.. ఎటు చూసినా ఒక్క తెలుపేగా ఎప్పుడూ.. అని అనుకోడం సరి కాదేమో అనిపిస్తుంది నాకైతే. పేరుకి ఒక్క మంచే అయినా ఆ ఒక్క తెలుపులోనే దాగిన ఎన్నెన్ని రంగులనో, ఎన్నెన్ని రూపాలనో చిత్రిస్తూ కనువిందు చేస్తుంది. ఓ పక్క చురుక్కుమనిపిస్తూనే మరో పక్క చూస్తున్నకొద్దీ ఇంకాస్త కావాలనిపించేలా మురిపిస్తుంటుంది.. మాయ చేసే మంచు! :-)

మా క్యాంపస్ లోనే ఒక చిన్న కిండర్ గార్డెన్ ఉంది. మా చుట్టుపక్కల డిపార్ట్మెంట్స్ లోని కొలీగ్స్ పిల్లలు అందులో ఉంటారు. అప్పుడప్పుడూ తల్లిదండ్రులు కూడా పిల్లలందరితో కలిసి రకరకాల కార్యక్రమాలు, ఆటలూ పాటల్లో పాల్గొంటూ ఉంటారు. ఒకసారి మా కొలీగ్ ఒకావిడ నన్నూ, ఇంకో ఇద్దరు ఇండియన్ కొలీగ్స్ ని కిండర్ గార్డెన్ కి ఆహ్వానించింది. పిల్లలకి గ్లోబుని చూపిస్తూ ప్రపంచంలో ఇన్ని రకాల దేశాలు, ప్రదేశాలు, మనుషులు, సంప్రదాయాలు ఉంటాయని నేర్పించే పాఠంలో భాగంగా మమ్మల్ని పరిచయం చేస్తూ మన దేశం గురించి వాళ్ళకి చెప్పారు. పిల్లలతో కలిసి వాళ్ళ ముందే ఏదైనా భారతీయ వంటలు వండగలిగితే బోల్డు సంతోషిస్తామన్నారు. అదెంత భాగ్యం అని చెప్పి మేము పిల్లలతో కలిసి వాళ్ళ కిండర్ గార్డెన్ కిచెన్ లోనే పాయసం, నిమ్మకాయ పులిహోర వండి పిల్లలందరితో పాటు కలిసి తిన్నాం. భోజనాలు అయ్యాక ఏదైనా మీ ఆటలూ, పాటలూ కూడా చెప్పండి అని అడిగితే జర్మన్ పిల్లలందరి చేతా 'చిట్టి చిలకమ్మా అమ్మ కొట్టిందా..' అంటూ వల్లె వేయించాం. ఒకరి చొక్కా ఒకరు పట్టుకుని అందరం గొలుసులా తయారై 'ఛుక్ ఛుక్ రైలూ వస్తుంది..' అంటూ ఆటలు ఆడించాం. ఆ రోజు చాలా సరదాగా గడిచింది. పిల్లలందరూ కూడా ఉత్సాహంగా కొత్త రకమైన తిండి ఆటలు, పాటల గురించి తెలుసుకుని ఇవన్నీ ఏ దేశం నుంచీ వచ్చాయో గ్లోబు చూసి గుర్తు పెట్టుకున్నారు.

మన తెలుగు వంటలు చే(చూ)స్తున్న జర్మన్ బుడతలు.

ఇక చలికాలం వస్తే మనకేమో అమ్మో ఇంత చలిలో ఆటలా అనిపిస్తుంది గానీ ఆ బుడతలు మాత్రం ఎంచక్కా పై నుంచి కిందదాకా వెచ్చగా కోట్లూ, గ్లవ్స్ లాంటివన్నీ తొడుక్కుని గంటల కొద్దీ మంచులో జారుతూ దొర్లుతూ ఆడుతుంటారు. రకరకాల ఐస్ బొమ్మలు చేసి తీసుకొచ్చి బయట చెట్ల కొమ్మలకి వేలాడగట్టడం, అంత తక్కువ ఉష్ణోగ్రతల మూలంగా ఆ మంచుబొమ్మలు కరిగిపోకుండా కొన్ని రోజుల పాటు అలానే ఉంటే వాటిని చూసి సరదా పడటం.. వాళ్ళనీ, వాళ్ళ ఆటల్నీ చూస్తుంటే భలే ముచ్చటేస్తుంది. చిన్నప్పుడు ఎలాగైతే మనం ఇసుక కుప్పల మీద నుంచి జారుతూ రకరకాల ఇసుక గూళ్ళు కడుతూ ఆడుకునేవాళ్ళమో ఇక్కడ చిన్నపిల్లలందరూ మెత్తటి మంచు మీద జారుతూ, మంచుతో రకరకాల బొమ్మలు చేస్తూ, అరుస్తూ, కేరింతలు

పిల్లలు తయారు చేసుకున్న మంచు బొమ్మలు

కొడుతూ, అల్లరి చేస్తూ చలి సంగతే పట్టనట్టు హాయిగా ఆడుకుంటూ ఉంటారు.

పడతాం.. లేస్తాం.. ఆడతాం.. పాడతాం..

ఒకోసారి ఆలోచిస్తే ఎంత విభిన్నమైన సంస్కృతులు, సంప్రదాయాలూ అయినా మనుషులు అందరిదీ ఒకటే మనసేమో అనిపిస్తుంటుంది. రోజూ ఆ పిల్లల్ని చూస్తునప్పుడల్లా వాళ్ళ కళ్ళల్లో నిండైన సంతోషం, చుట్టూ ఉన్న లోకం గురించి ఏ మాత్రం పట్టని పరధ్యానం, ఇలా చెంగు చెంగున ఎగిరి దూకితే పడిపోతామేమోనన్న భయాలూ ఆలోచనలేవీ లేని అమాయకత్వం, క్షణం కాలు నిలవకుండా గలగలా పారే సెలయేరు లాంటి ఉరిమే ఉత్సాహం... ఈ తెల్లటి మంచులో అంత కన్నా స్వచ్ఛమైన తెల్లని పువ్వుల్లాంటి చిన్నారుల బాల్యపు సంబరాన్ని గమనిస్తుంటే దేశం, వేషం, భాష, రంగూ, రూపూ వేరైనా మనుషులం అందరం ఒకటే కదా అనిపిస్తుంది. బయటికి ఎన్నెన్ని రకాల ఆకృతుల్లో కనపడినా తరచి చూస్తే అంతర్లీనంగా అందరిలోనూ అదే మనిషి తత్త్వం గోచరిస్తుంది కదూ!

నలుగురు ఆడే ఆటలు మాకు నచ్చవు.. మా దారే వేరు!

మరో దోసెడు మంచు పూలు వచ్చే నెలలో..

COMMENTS